

HỒI 655

Tử Vong Mật Dụ

K

hẩu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn đi tuần trên tường thành, đến đâu binh sĩ đều cung kính hành lễ, ánh mắt lộ rõ thần sắc kính ngưỡng xuất phát từ tận đáy lòng.

Ba gã hỏi han tình hình ấm lạnh của binh sĩ giữ thành, lại ân cần an ủi, có ý muốn tìm cách cải thiện hoàn cảnh, đề cao sĩ khí.

Trại địch cùng trận tiền tháp giăng giăng đèn đuốc, phân bố san sát nhau ngoài thành, khí thế đỉnh thịnh, đích thực có uy thế khiến lòng người bất an, nhụt chí chiến đấu.

Sau cùng, ba gã đến phía đông bắc trên Đông môn, tung mình nhảy lên thành lâu cao vút, từ trên nhìn xuống soái trại của Lý Nguyên Cát đóng trên vùng đất cao nằm giữa kênh Vu Tào và sông Lạc Thủy. Từ soái trại, công sự phòng ngự chắc chắn và nhiều vòng hào che chở tỏa thành hai nhánh uy hiếp Lạc Dương.

Binh sĩ trông coi thành lâu lắng lặng lui xuống, nhường chỗ cho ba gã bàn luận.

Khẩu Trọng khẽ thở dài: "Nếu ta có thể vây hãm soái trại, vung đao chém chết Lý Nguyên Cát mới thay đổi được vận mệnh sau này." Từ Tử Lăng mỉm cười: "Đó gọi là quá tham công, thành ra không biết tự lượng sức."

Khẩu Trọng cũng bật cười: "Ta chỉ muốn mượn lời nói phát tiết uất khí trong lòng, ngủ sâu một giấc xong, tinh lực đã hoàn toàn hồi phục, đấu chí bùng bùng. Nói thật, trên đường đến Lạc Dương, ta cảm thấy tâm tình bất hảo, qua một giấc ngủ mới hồi phục trở lại."

Bạt Phong Hàn cười nụ: "Vô luận tâm tình người chán nản thế nào, tuyệt không được để lộ ra ngoài. Bởi vì người người trong thành Lạc Dương đều trông chờ vào người, nhìn theo sắc mặt đệ mà hành xử."

Song mục Khẩu Trọng lấp lánh thần quang, trầm giọng nói: "Khẩu Trọng này vĩnh viễn không chấp nhận thất bại. Giết ta không dễ, muốn ta đầu hàng lại càng không thể nào."

Từ Tử Lăng nhỏ giọng hỏi: "Người định xử lý thế nào với Vương Thế Sung?"

Bạt Phong Hàn xen vào: "Tiền phát chế nhân, hậu phát chế vu nhân."

Khấu Trọng nhú chặt chân mày, trầm ngâm một chốc rồi cười khổ đáp: "Con rết trăm chân, đến lúc chết vẫn còn ngo ngoáy, dẫu rằng tướng sĩ thủ hạ của Vương Thế Sung đang có lòng ly tán nhưng đã nhiều năm là bộ thuộc của lão, đại bộ phận binh quyền đều do tướng lĩnh Vương hệ khống chế, bọn ta mà ra tay đối phó với lão, nhiều khả năng sẽ xảy ra nội chiến, lúc đó quân địch không cần tấn công, bọn ta cũng tự tan rã."

Bạt Phong Hàn nói: "Nhỡ Vương Thế Sung bí mật mở cửa thành đầu hàng, toàn quân bọn ta sẽ bị diệt sạch."

Khấu Trọng đáp: "Ta hiểu rất rõ con người Vương Thế Sung. Kẻ tham quyền cố vị như lão, chưa đến lúc sức cùng lực kiệt tuyệt không bao giờ buông xuôi. Dù thế nào, chỉ cần lão đầu hàng, Đường quân cũng sẽ không giết, theo tính cách của lão, ắt sẽ còn nước còn tát, phải đến tận giây phút cuối cùng mới chịu đầu hàng. Trước mắt lão vẫn còn đặt hy vọng vào trận giao chiến giữa Đường quân và Hạ quân, ắt không dễ dàng buông tay. Bọn ta chỉ cần giám thị chặt chẽ lão thì mọi chuyện sẽ ổn."

Từ Tử Lăng đưa mắt dõi trông tình hình xa gần ngoài thành, nhẹ nhàng lên tiếng: "Lạc Dương bây giờ như một cô đảo, đường giao thông đã bị cắt, mọi mối liên hệ với bên ngoài cũng cách tuyệt, không biết tình hình giao chiến giữa Đường và Hạ thế nào, đến lúc Lý Thế Dân đại phá Đậu Kiến Đức, đưa quân quay lại Lạc Dương thì bọn ta không chỉ phải ứng phó với giặc ngoài mà còn cả thù trong."

Khấu Trọng kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Lăng thiếu gia ủng hộ đề nghị tiền phát chế nhân của lão Bạt?"

Từ Tử Lăng cười khổ: "Ta chỉ theo tình thế bàn luận mà thôi, ta đã không để chuyện sinh tử trong lòng, có bao giờ cần cá gì với huynh đệ cùng kẻ vai tác chiến."

Bạt Phong Hàn trầm giọng: "Chiến tranh là cuộc chơi tử vong xem ai tàn nhẫn hơn, Khấu Trọng ngươi chó nên mềm yếu kiểu đàn bà, chỉ tổ hỏng chuyện."

Khấu Trọng đặt tay lên vai hai người, mỉm cười: "Lão ca trách rất hay, bất quá vẫn phải cân nhắc thời cơ hành động. Ta vẫn còn kế hoạch dự trù, khi Đậu Kiến Đức nuốt hận ở Hồ Lao, Kỳ Phi sẽ tự thân đốt lên ba đồng lửa tại mỏm núi phía đông nam Lạc Dương, đó chính là thời khắc triển khai hành động. Nhưng với tình hình hiện tại, bọn ta phải ra vẻ phản kích toàn diện Đường quân ở ngoài thành, bố trí ổn thỏa tình hình trong thành, lúc đó kể cả Vương Thế Sung đột ngột khống chế toàn thành cũng không ngại lão bán đứng bọn ta."

Bạt Phong Hàn hỉ hả: “Hảo tiểu tử! Quả nhiên có chút bản lĩnh.”

Khấu Trọng nói: “Ta vốn định đào địa đạo, phái thám tử đến thông báo tin tức cho quân ta ở Trần Lưu. Nhưng cân nhắc cẩn thận, e là địa đạo bị tiết lộ nên gạt bỏ ngay ý niệm đó.”

Gã dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Việc khẩn yếu nhất của bọn ta hiện giờ là bảo tồn thực lực, một khi thành bị phá sẽ toàn lực đột vây, tiến về phía nam đoạt lấy Tương Dương, giữ được thì giữ, bằng không sẽ theo đường thủy rút về Chung Ly, cùng Lý Thế Dân thư hùng một phen.”

Bạt Phong Hàn cười nhẹ: “Ta chính là đợi ngày này. Gồng mình trấn thủ Lạc Dương không phải là việc dễ dàng, cũng coi là một dạng khổ luyện trong tu luyện võ đạo vậy.”

Khấu Trọng buông lỏng tay hai gã, hỏi: “Lương thảo của Lạc Dương thế nào rồi?”

Từ Tử Lăng đáp: “Lương thực và nhu phẩm hàng ngày đủ dùng hai mươi ngày nữa, nhìn ăn nhìn mặc là đương nhiên, nhưng dực vật lại không còn nhiều, đó là một trong những nguyên nhân bọn ta không dám phát động phản kích quy mô lớn.”

Bạt Phong Hàn nhíu mày: “Không dùng địa đạo đã đào không phải bất trí lắm sao?”

Khấu Trọng cười: “Cách nhìn của anh hùng quả nhiên giống nhau, ta đã đổ không ít cân não vì địa đạo, giả như bọn ta phái người theo địa đạo mà ra ngoài một cách thần bất tri quỷ bất giác, yêu cầu Tuyên Vĩnh sai người vận chuyển một phần lương thảo, dực vật cùng binh khí cung tên theo đường này vào thành, còn lại giấu ở nơi ẩn mật tại vùng núi non cạnh lối ra thì đến lúc bọn ta rút đi không lo thiếu lương thiếu tên, dầu Lý Thế Dân đuổi theo, bọn ta vẫn còn vốn để đấu với y.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Chuyến này do ta đi?”

Khấu Trọng cùng Bạt Phong Hàn bàn bạc, dựa vào linh giác thiên hạ vô song của Từ Tử Lăng, gã qua lại trại địch dễ như trở bàn tay, có thể dẫn quân vận lương bí mật vào thành.

Khấu Trọng hân hoan: “Mọi chuyện trông vào Lăng thiếu gia.” Đoạn chỉ vào soái trại của Lý Nguyên Cát nói: “Nếu bọn ta đào một địa đạo thông thẳng đến chuồng chó của Lý Nguyên Cát thì thế nào nhỉ?”

Bạt Phong Hàn bật cười: “Thế thì ngươi phải thịt Vương Thế Sung trước đã.”

Khấu Trọng nói: “Giết chết Lý Nguyên Cát, Lạc Dương tự khắc được giải vây, Vương Thế Sung có gì lại không đồng ý?”

Từ Tử Lăng hiểu tâm ý của gã, không muốn tro mắt nhìn Đâu Kiến Đức bại vong. Bèn khuyên: “Muốn đào một địa đạo như thế, ít nhất cũng cần hai mươi ngày, chưa tính đến việc gặp đá tảng hay sông ngòi cản trở, vả lại còn phải kéo dài công trình địa đạo phía nam. Dầu Vương Thế Sung thật lòng hợp tác, e là thời gian không đủ.”

Khấu Trọng ủ rũ: “Được rồi. Cứ theo kế hoạch tiến hành. Hy vọng Đâu Kiến Đức có thể đại phát thần uy, hạ được Hồ Lao, bọn ta thành công sẽ rút lui, xuôi nam vây hãm Trương Dương cũng dễ dàng hơn.”

oOo

Hoàng hôn ngày hôm sau, Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn dẫn quân xuất kích, hư trương thanh thế, thu hút chú ý của quân vây thành, Trần Lão Mưu liền nhân cơ hội kiến tạo lối ra thật bí mật cho địa đạo, Từ Tử Lăng theo đó thoát ra, đến Trần Lưu vận chuyển lương thực binh khí về Lạc Dương.

Để che tai mắt quân địch, bọn Khấu Trọng thay nhau xuất kích, lấp hào công phá tiền tháp, bên dưới Trần Lão Mưu dốc toàn lực thi công, lợi dụng địa đạo đầu tiên rồi đào rộng ra, đồng thời tại những chỗ khúc khuỷu chia thành hai địa đạo. Năm ngày sau, Từ Tử Lăng đưa đội vận lương quay về vào ban đêm, đồng thời mang theo tin tức không hay.

Nguyên lai Lý Thế Dân cố ý tung tin ra ngoài là số cổ khô cho ngựa của Đường quân đã cạn, định rút quân về Hà Bắc.

Đâu Kiến Đức nghe tin nên rất mừng, cho rằng thời cơ tấn công Hồ Lao đã đến bèn toàn lực phát động đại quân, lập trận ở bãi Ngưu Khẩu, phía bắc liền với Hoàng Hà, phía tây tới tận Phiếm Thủy, phía nam dựa vào Thước Sơn, thế trận dài hơn hai mươi dặm, lại đánh trống trợ trận.

Lý Thế Dân cũng kết trận ở bờ kia Phiếm Thủy nghênh đón, thủ chắc không ra, tạo thành cục diện giằng co.

Vấn đề là Đâu quân thiếu lương, Lý Thế Dân lại quân tinh nhuệ, lương thảo đầy đủ, dĩ dật đãi lao, phía sau có Hồ Lao hậu thuẫn, vì thế bọn Tuyên Vĩnh, Hư Hành Chi mới không ủng hộ Đâu Kiến Đức.

Nghe được Đường quân và Hạ quân sắp sửa quyết chiến, bầu không khí trong thành Lạc Dương dần dần khẩn trương.

Khấu Trọng gọi Đôn Hùng Tín, Bạt Dã Cương đến thành nam mật nghị. Khấu Trọng hỏi ngay: "Các vị nói là Lý Nguyên Cát phụng mật dụ của Lý Uyên, ngoại trừ Vương Thế Sung và tộc nhân của lão ra thì nhất loạt giết sạch các tướng lĩnh, tin tức đó từ đâu ra?"

Bạt Dã Cương đáp: "Là do Trương Trấn Châu phái người đến mật cáo, khuyên mật tướng thấy tình hình không hay, lập tức dẫn huynh đệ thủ hạ đào tẩu, đừng bán mạng cho loại tiểu nhân như Vương Thế Sung."

Khấu Trọng gật đầu: "Trương công tính tình trung hậu, nói một là một, hai là hai, không giả dối bao giờ."

Đôn Hùng Tín ngạc nhiên: "Vì sao Thiệu soái lại trực tiếp hỏi rõ chuyện này?"

Khấu Trọng thật thà đáp: "Vấn đề ở chỗ Bạt đại tướng quân cùng Quách đại tướng quân là người theo Vương Thế Sung nhiều năm, Khấu mỗ tất phải quan sát một thời gian mới khẳng định được thành ý của các vị, xin hai vị đừng trách."

Bạt Dã Cương nói: "Thiệu soái nghĩ như vậy cũng hợp tình hợp lý."

Đôn Hùng Tín vui mừng: "Vậy là cuối cùng Thiệu soái cũng bằng lòng thu lưu chúng ta."

Khấu Trọng đáp: "Tại hạ đã nói mọi người cùng là huynh đệ, tất phải là huynh đệ. Không biết có bao nhiêu tướng lĩnh muốn theo tại hạ?"

Bạt Dã Cương bấm đốt ngón tay rồi nói: "Còn có mười người Đoàn Đạt, Vương Long, Thôi Hoảng Chu, Tiết Đức Âm, Mạnh Hiểu Văn, Quách Thập Trụ, Vương Đức Nhân, Hình Nguyên Chân, Dương Ưông. Trừ Lang Phụng cùng Tống Mông Thu là tâm phúc của Vương Thế Sung, mọi tướng lĩnh khác đều hướng về Thiệu soái, hy vọng được theo Thiệu soái đánh lấy thiên hạ, công vào Quan Trung, chặt cái đầu thối tha của Lý Uyên."

Chỉ cần nghe giọng điệu khinh nhờn của Bạt Dã Cương đối với Lý Uyên là biết chú tướng Lạc Dương vì chiến hữu và thủ hạ thương vong nên kết thâm cừu sâu nặng với Đường thất ở Trường An. Bằng không việc gì phải theo Khấu Trọng, chỉ cần mở thành nghênh tiếp Lý Nguyên Cát, tất được báii tướng phong hầu.

Khấu Trọng lại hỏi: "Tình hình thủ hạ, binh lính của các vị thế nào?"

Đôn Hùng Tín hừ lạnh: “Nhân mã phe Vương Thế Sung đã tổn thất trầm trọng, trừ hơn ngàn cấm vệ quân còn trung thành với lão, gần hai vạn binh tướng còn lại là người của chúng ta, chỉ cần Thiệu soái hạ lệnh một tiếng, chúng ta lập tức tấn công vào Hoàng cung, giết bọn chúng không còn manh giáp.”

Khấu Trọng lắc đầu: “Đó chỉ là hạ sách. Mọi người đã là huynh đệ, ta cũng không giấu làm gì, bọn ta đã đào ba địa đạo, đến lúc nguy cấp có thể dựa vào đó trốn khỏi Lạc Dương, không cần ở lại trong thành đợi chết.”

Hai người nghe xong vừa kinh vừa hỉ.

Đôn Hùng Tín hỏi: “Thiệu soái không tin tưởng vào Đâu Kiến Đức ư?”

Khấu Trọng hỏi ngược lại: “Các vị tin tưởng ư?”

Hai người đồng thời lắc đầu.

Bạt Dã Cương lại hỏi: “Thế ra Thiệu soái đã sớm định liệu rồi, chúng ta phải phối hợp như thế nào?”

Khấu Trọng đáp: “Chúng ta phải nghiên cứu tường tận mọi tiểu tiết có thể xảy ra lúc rút lui, phòng khi nguy ngập, mỗi người đều biết phải làm gì. Chỉ cần giữ được núi xanh, lo gì không có củi đun. Bậc trí giả khi biết không thể giữ được thì buông tay, hy sinh vô vị nào có ý nghĩa gì. Ngày nào Đâu Kiến Đức còn chưa thất bại, Vương Thế Sung vẫn còn chung lợi ích với bọn ta, ta lại đi trước lão một bước, nắm vững tình huống ở Hồ Lao, đương nhiên quyền chủ động nằm ở bọn ta chứ không phải lão, hai vị cứ yên tâm.”

Ba người cùng thương lượng tường tận làm thế nào ứng phó với tình huống trước mắt, thậm chí cả kế hoạch rút lui, rồi mới lặng lẽ giải tán. Khấu Trọng đến thành nam tìm Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đang trông coi việc đào địa đạo. Hai gã đang đứng ở lối ra trò chuyện, Trần Lão Mưu chỉ huy công sự binh làm việc liên tục, từng thùng cát đá, bùn đất được chuyển lên mặt đất, đưa đến nơi bí mật.

Bạt Phong Hàn thấy Khấu Trọng đến, hoan hỉ hỏi: “Bọn ta đến một nơi khác hít thở chút không khí trong lành ngoài thành, thế nào?”

Khấu Trọng cười: “Tiểu đệ đương nhiên phụng bồi.”

Ba gã tâm tình phơi phới tiến vào địa đạo, lập tức như đặt chân vào một thế giới khác, đâu đâu cũng là những cây cột gỗ thô tháp vươn thẳng lên chống đỡ, cách mấy chục bước lại treo một đĩa phong đăng, ngọn lửa bị gió nhẹ từ mười lỗ thông hơi lùa vào thổi chao đảo,

khiến người ta có cảm giác âm u quỷ dị. Ba gã rảo bước qua một địa đạo cao tám xích rộng một trượng, công sự bình vẫn miệt mài dùng công cụ đặc chế đào bùn đất tại hai địa đạo khác rồi dùng cột gỗ chống đỡ.

Lối ra bên dưới cao trại chính là không gian rộng lớn không kém gì một sảnh đường.

Đó là nơi ba địa đạo giao nhau, có mười bậc đá dẫn lên, bên trên là một tầng đất dày độ một trượng chưa đào, lại thêm cột gỗ chống đỡ kiên cố, nhưng bằng vào nỗ lực của ba gã, thấp thoáng nghe được tiếng chân người, tiếng vó ngựa trong doanh trại phía trên nện xuống đất.

Bốn phía dưới đất có đào rãnh sâu, dùng để an trí bùn đất sau khi phá cửa thoát ra, thiết kế vô cùng vững chắc. Vương Thế Sung chất khá nhiều gỗ trong thành, vốn muốn xây cung thất để sử dụng, không ngờ rằng lại bị Trần Lão Mục dùng hộ lúc đào địa đạo. Ba gã ngấm ngấm một hồi rồi mới tiếp tục cất bước, lần theo địa đạo thứ nhất dẫn ra cửa phía nam.

Khấu Trọng kinh ngạc: “Thật sự là kỳ quái, đến tận đây mà không có cảm giác khó thở.”

Từ Tử Lăng nói: “May là đáy hào của địch nhân có lỗ thoát khí nên ta có thể dùng quạt gió đem không khí vào trong địa đạo rồi đem tử khí trong này tổng ra ngoài. Hoàn thành địa đạo đầu tiên, phải thiết kế thêm lỗ thông hơi tại điểm cuối, bằng không bọn ta phải nhịn thở mới ra được.”

Bạt Phong Hàn nói: “Mỹ lực Thiếu soái quả bất phàm, lại thu hút được nhiều nhân tài ưu tú đến vậy, như Trần Lão Mục, lão này có cơ hội trở thành Lỗ Diệu Tử thứ hai, không có ông ta, dẫu muốn lập địa đạo cũng không ai có bản lĩnh thực hiện được.”

Khấu Trọng bật cười: “Ít ra Trần công cũng bằng một nửa của Lỗ đại sư, ông ta và một nửa khác của Lỗ đại sư là Lôi lão ca hợp lại, khẳng định trở thành một Lỗ Diệu Tử hoàn chỉnh, hà hà.”

Ba gã cười cười nói nói, đi đến cửa ra, bậc đá vươn dài chừng hai trượng, trên cùng là một tấm thép, xem ra rất nặng.

Từ Tử Lăng nắm rõ về lối ra hơn cả, lên tiếng giải thích: “Tấm thép này nặng hơn trăm cân, bên trên phủ đất mỏng và cỏ dại, lại ẩn trong một bụi cây nên kín đáo vô cùng. Mở ra xong thì dùng cột gỗ chống đỡ, bọn ta sẽ thông thả đi ra.”

Khấu Trọng hăm hở bước lên, đưa song thủ nâng thử, chắc lưỡi nói: “Ít nhất cũng phải hai trăm cân.”

Gã vận công vào hai tay, nhắc một bên tấm thép lên, tiếng gió từ bình nguyên Y Lạc thổi tới u u, cả tiếng cành lá xào xạc truyền tới.

Khấu Trọng nhìn ra ngoài, thở dài: “Vì sao cảm giác khi nhìn trời đêm ở trong thành Lạc Dương và ở đây lại khác nhau? Điều là một phiền thình không thôi mà.”

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Thình không vẫn thế, chỉ có tâm cảnh khác nhau. Một đằng bị khốn trong cô thành, ở đây tự do tự tại, đất trời mặc sức cho ta tung hoành.”

Ba gã lần lượt chui ra, lối ra tọa lạc ngay dưới sườn một ngọn núi nhỏ, bốn phía cỏ hoang mọc rậm rì thành rừng. Đẩy tấm thép lại, tức thì lối ra trở thành một phần hoàn chỉnh của con dốc.

Ba gã thận trọng đi lên đỉnh dốc, nằm phục xuống quan sát, đèn đuốc từ trại địch cách hai trăm trượng hắt vào mắt, phía trước chính là Lạc Dương.

Từ trên cao nhìn xuống, Khấu Trọng có vẻ hứng chí, mỉm cười: “Nếu ta cùng Phi Vân kỵ từ phía sau công vào, chắc phải đến lúc vượt qua hào trại, địch nhân mới phát giác.”

Bạt Phong Hàn chỉ vào bốn tòa vọng tháp cao vút tại trại phía nam rồi bảo: “Còn phải khiến binh lính trông coi tháp quan sát ngủ gật mới xong được.”

Khấu Trọng nói: “Bằng vào thân thủ của bọn ta, địch nhân lại không phòng bị, giải quyết chúng có gì là khó?”

Hai dòng Y, Lạc từ xa xôi chảy về theo hai hướng, Lạc Thủy chảy xuyên qua Lạc Dương, từ phía tây chảy vào trong thành, dòng chính của Y Thủy chảy qua phía đông nam thành, một nhánh chảy vào trong thành.

Khấu Trọng trầm ngâm: “Kế hoạch rút quân của bọn ta chia thành ba bước, trước hết phái mâu thuẫn thủ cùng đao tiền thủ vượt qua ba địa đạo rồi bí mật dàn trận tại gò núi này. Tiếp đó sai kỵ binh từ địa đạo xông ra đột kích cao trại, rồi mở toang ba cửa lớn phía nam, phái quân cắt đứt quân cứu viện cao trại của địch và hợp lại với quân đột kích. Chúng ta sẽ rút lui theo hướng đó, bố trí quân binh phục kích truy binh của địch rồi vừa đánh vừa rút về phía nam. Thành công hay không phụ thuộc vào bọn ta có tốc chiến tốc quyết được không, phải tranh thủ mà tiến vào quận Hoằng Nông trước khi hai lộ Đường quân tại Y Khuyết, Thọ An hay tin phong tỏa đạo lộ, đoạn men theo bờ đông Chiết Thủy đến Tương Dương.”

Bạt Phong Hàn nói: "Người nói nghe dễ lắm, nhưng muốn tốc chiến tốc quyết, bọn ta phải đưa rất nhiều chiến mã đến đó, trước hết phải lấp chiến hào của địch, phá tan trận thế chúng đã lập bên bờ hào."

Khấu Trọng cười: "Thế mới nói dùng binh tất dụng mưu, vào lúc khẩn yếu nhất phải động não. Chỉ cần bọn ta đào địa đạo bên dưới tiền tháp trận của địch, đào xong rồi xử lý cẩn thận, dựng trụ lên đỡ, đến lúc phát động công kích thì tẩm dầu vào cột trụ, đốt trụ con mẹ chúng đi, trụ gỗ mà gãy thì trận tiền tháp tự nhiên sụp thôi, bọn ta chả phí tí sức nào vẫn phá được thế trận kiên cố của địch."

Bạt Phong Hàn bật cười: "Có học có hành, không ngờ người nghĩ ra chiêu thức tổn âm đức như thế."

Khấu Trọng vui vẻ đáp: "Toàn nhờ lão ca chỉ điểm cho, càng ác độc càng có cơ hội chiến thắng. Con mẹ nó, ta sắp biến thành lòng dạ sắt đá rồi."

Từ Tử Lăng đề nghị: "Trước hết cứ chuyển một phần doanh trướng, lương thực, vật dụng đến nơi bí mật ở lối ra, đến lúc bọn ta rút đi càng thuận lợi hơn."

Khấu Trọng tỏ ra hung phấn: "Bọn ta vừa này còn là ba cái túi da tôm lợm, vừa hợp lại đã thành một Gia Cát Lượng. Mặc cho Lý Thế Dân mưu kế thông thiên, Thiên Sách Phủ mãnh tướng như vân, mưu thần như vũ, vẫn không bì kịp Ngọa Long tiên sinh danh truyền thiên cổ. Con bà nó chứ, Lý tiểu tử muốn ta chết cũng không dễ đâu. Ô!"

Ba gã đồng thời biến sắc.

Có tiếng xé gió vang lên sau lưng, rõ ràng có người đang lướt về hướng bọn gã.

- o O o -